

Ровесник Львівської залізниці

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

Вокзал споруджувався у 1859–1860 роках і зазнав реконструкції у 1895 році. Залізничний вокзал у Перемишлі – один із найбільших у Підкарпатському воєводстві, є важливим залізничним вузлом, через який щороку проходить значна кількість вантажів. Щодоби до перонів вокзалу прибуває і вирушає 51 потяг, протягом року вокзал зустрічає та проводить в дорогу близько 1,2 млн пасажирів. Органи державної влади у Перемишлі та місцеве представництво польських залізниць очікують, що залізничний вокзал завдяки зручному розташуванню стане одним з основних пунктів пересадки на поїзди значної кількості вболівальників та гостей турніру

Євро-2012 на шляху до України.

Під час святкової церемонії відкриття вокзалу присутніх привітав заступник Гендиректора Укрзалізниці Леонід Лобойко, який підкреслив, що перед транспортними галузями України та Республіки Польща стоїть відповідальне завдання забезпечити значний обсяг пасажирських перевезень під час Євро-2012, і, за попередніми даними, обидва транспортні партнери – український та польський – послідовно рухаються до успішного завершення підготовчих робіт.

Польські залізниці зараз інвестують чималі кошти у ремонт вокзалів, переживаючи складний етап, який свого часу пододала Львівська залізниця, коли започаткувала

програму відновлення вокзалних та станційних комплексів. За коментарем про враження від оновленого залізничного вокзалу у Перемишлі ми звернулися до начальника Львівської залізниці Богдана Піха, який має значний досвід в організації капітальних ремонтів залізничних споруд.

– Богдане Петровичу, які Ваші враження від оновленого залізничного вокзалу у Перемишлі?

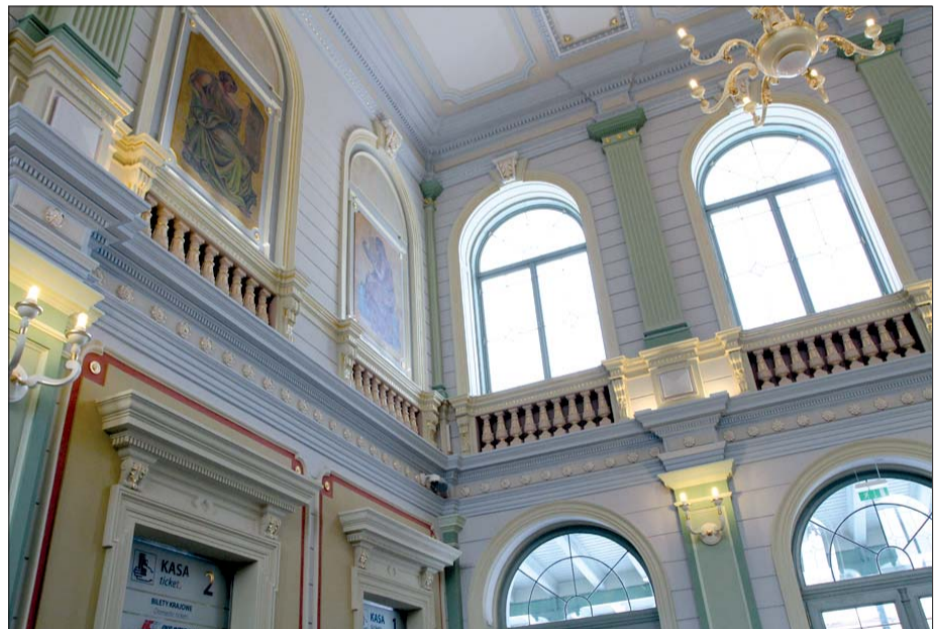
– Тут справді красиво. Уперше я побував на цьому вокзалі майже три десятиліття тому, у 1983 році. Працюючи начальником станції Мостиська-II, мені доводилося щотижня приїжджати сюди у робочих питаннях. І таким красивим, як цей вокзал є зараз, він, мабуть, не був ніколи. Хочу нагадати, що залізничний вокзал у Перемишлі є ровесником Львівської залізниці. Він споруджувався у 1859–60 роках і став до ладу 4 листопада 1860 року, а через рік, 4 листопада 1861 року, від цього вокзалу від'їхав поїзд "Ярослав", який того ж дня вперше прибув до Львова. І це, власне, був початок літопису українських залізниць.

Вокзал – великий і гарний, пам'ятка архітектури. Ремонт тривав півтора року, поль-

ські будівельники та залізничники виконали за цей час значний обсяг робіт і врешті-решт довели споруду ззовні і зсередини до майже досконалого стану. Сьогодні зсередини вокзал виглядає як музей. Внутрішнє оздоблення – герби, фрески, ліпнина, позолота на окремих елементах декору – створюють враження не вокзалу, а справжнього музею. Польські залізничники, влада міста зробили все, щоб вболівальники, які поїдуть на матчі Євро-2012, залишилися задоволені і рівнем обслуговування, і враженнями від цього вокзалу. Для цього передбачається розвинути внутрішню інфраструктуру обслуговування пасажирів. Кожен, хто побажає скористатися Перемишльським вокзалом, зможе тут не лише придбати квитки чи довідатися про розклад руху поїздів, але й скуштувати смачної кави у Віденській кав'ярні, купити свіжу періодику, сувеніри та товари для подорожі, у приміщенні вокзалу працюватиме аптека, а в ресторанному залі, оформленому у давніх традиціях, періодично відбудуватимуться виставки місцецьких робіт художників та скульпторів. На вокзалі діятиме консульський пункт України.

Ми у свою чергу теж готуємося гідно зустріти закордонних гостей, які прибудуть на матчі Євро-2012, оновлюємо споруди, рухомий склад і робимо це з розрахунку, що всі ці об'єкти будуть ще довго служити людям, бо вони для них зроблені.

Ігор ПАРАЩАК
Львів–Перемишль–Львів

Прийшли в депо колядники

У пасажирському вагонному депо Тернопіль уже стало традицією приймати колядників. Сюди у час Різдвяних свят з ініціативи голови профкому пасажирського вагонного депо Володимира Аніна та начальника депо Валерія Посвалюка прийшов колядувати гурт "Галичани" Будинку науки і техніки Тернопільської дирекції залізничних перевезень разом із директором цього закладу Василем Зарудним.

Колядки завершили віншуваннями, побажаннями достатку, маючи на увазі і здоров'я, і статки, і мир у родині, і гарні врожаї на землі.

Гарною колядою колядники підкреслили: колись кожна українська родина вважала за честь, що колядники їх не оминули і прийшли привітати з Різдвом.

З Різдвом Христовим! – лунало по всьому депо від колядників.

Полянські – династія залізничних будівельників

Початок цієї цікавої історії сягає далеко – 1954 року, коли молодий хлопець Петро Полянський прийшов у виконробський пункт на ст. Королево контори Ужгородської дистанції цивільних споруд (нині Управління будівельно-монтажних робіт і експлуатації цивільних споруд №5). Після співбесіди його радо прийняли на роботу пічником. Не минуло багато часу, як молодого спеціаліста вже добре знали. Роботи не бракувало – трудився на лінії від Великого Бичкова до Батєва, а це понад 100 кахельних печей, які потрібно було не лише зробити, але й обслуговувати щомісяця. До речі, усі печі, до яких доклався вмілі руки майстра, ще й досі служать на станціях. Та й удома мешканці Королево не давали спокою, усім треба було робити печі, тож вихідних практично не було.

Із часом до свого ремесла Петро Полянський почав залучати синів Петра, Василя й Івана. Хлопці охоче переймали батькову науку...

На жаль, нині Петра Петровича вже нема серед живих, та його справу активно продовжують сини, які трудяться на залізниці будівельниками. Петро, наприклад, працює виконробом на тій самій дільниці, на яку колись прийшов його батько. Слід

відзначити, що вся сім'я Полянських брала активну участь у відбудові будинків для залізничників, які наприкінці минулого століття зруйнували паводки. За сумлінну працю будівельників із династії Полянських неодноразово нагороджували грамотами та цінними подарунками.

Час спливає, і, щоб не порушувати будівельні традиції, сини Петра Полянського залучили до свого ремесла наступне покоління – Ярослава і Віталія, які закінчили Національний університет залізничного транспорту. Ярослав (на фото) нині працює майстром-будівельником на тій же дільниці, що й батько, а свого часу тут трудився його дідусь Петро. Така ось славна династія – загальний трудовий стаж Полянських на залізниці нині наближається до 200 років. Хочеться вірити, що будівельні традиції цієї залізничної династії продовжуватимуться й надалі. А між тим серед місцевих жителів досі є чималий попит на кахельні печі, які роблять майстри Полянські.

Іван КОЗАК